

Arrest

nr. 283 140 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & LAURENT F.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in het dorp Barkandai in het district Dara-i-Pech van de Afghaanse provincie Kunar. U kent uw geboortedatum niet, maar verklaart 22 jaar oud te zijn. U bent tot en met de derde graad naar school geweest, maar moest op dertienjarige leeftijd stoppen omwille van de mentale problemen die uw moeder kreeg. Omdat uw vader elke dag in de weer was als taxichauffeur kreeg u de

verantwoordelijkheid om uw moeder te helpen met allerlei taken in het huishouden. Andere jobs of bezigheden hebt u nooit gehad.

Op een gegeven moment werd u door enkele leden van de taliban – in opdracht van talibanleider Qader – gevraagd om hun wapens met behulp van uw ezel tot boven op de berg te vervoeren. U voerde deze nachtelijke opdracht uit en ging daarna terug naar huis.

Twee maanden later werd Hedayat, een zoon van talibanleider Qader door de overheid gearresteerd.

Enkele maanden na de arrestatie van Hedayat deden dezelfde taliban opnieuw beroep op u en bracht u hun goederen een tweede keer naar de bergen. Op dat moment werd u meteen ook door hen gewaarschuwd. Ze vertelden u om in geen geval contact te hebben met de overheid. Hierdoor mocht u van hen niet in de buurt van de Sarband stroom in Kandagal komen, en al zeker niet in de buurt van de checkpoint. Een straf zou volgen indien u hen niet gehoorzaamde.

Twee à drie maanden nadat u de wapens die tweede keer vervoerd had werd een andere zoon van de talibanleider Qader, met name Mahmad, neergeschoten met een drone.

Toen, twee maanden na de dood van Mahmad, op een dag echter bleek dat de medicatie van uw moeder op was, en er ook in het dorp geen voorraad meer was, was u genoodzaakt om uit te wijken naar Kandagal, hetgeen u verboden was door de taliban. U werd toen onderweg tegengehouden aan een checkpoint en gecontroleerd. Iemand moet u daar hebben gezien, en de taliban daar van op de hoogte hebben gebracht, want toen ze u een derde keer vroegen om wapens te vervoeren, zijn ze u bij aankomst op de berg beginnen te beschuldigen van banden te hebben met de overheid. Volgens hen was u verantwoordelijk voor wat er met de zonen van Qader was gebeurd. U werd toen twee dagen lang door hen geslagen en ondervraagd maar kon met de hulp van een mededogend talibanlid ontsnappen. Toen u thuis kwam, werd u de volgende dag via een smokkelaar naar Nimroz gebracht om van daar het land te verlaten.

Drie jaar geleden, tweeënhalve maand voor de kleine Eid (i.e., midden maart 2019), bent u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Frankrijk naar België gereisd. Op 03 december 2020 diende u er een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek kwamen de taliban nog verschillende keren langs bij uw thuis. Ze sloegen uw familie. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 werd de gearresteerde zoon van Qader vrijgelaten en die heeft uw broers nadien nog twee tot drie keer ontvoerd om hen uit wraak te mishandelen en vervolgens weer vrij te laten.

Mocht u terugkeren naar Afghanistan, dan vreest u gedood te worden door de taliban omdat ze u aanzien als een spion van de vorige regering en omdat ze u ervan beschuldigen de arrestatie van Hedayat en de dood van Mahmad veroorzaakt te hebben.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van het duplicaat van uw taskara, een schoolrapport, de taskara van uw vader, uw vaders rijbewijs en de enveloppe waarmee deze verzonden werden door uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vreest vervolgd te worden door de taliban nadat ze u ervan beschuldigen banden te hebben met de overheid en omdat ze u ervan beschuldigen de arrestatie van Hedayat en de dood van Mahmad,

allebei zonen van talibanleider Qader, op uw geweten te hebben. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Er dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw beweerdde leeftijd.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 15 december 2020 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u op 15/12/2020 een leeftijd werd toegekend van 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan de beslissing te respecteren, maar bleef u volhouden 22 jaar oud te zijn (CGVS, p. 5). Beide versies van uw taskara bevestigen echter uw meerderjarigheid en maken namelijk melding van een leeftijd van 13 jaar op 21 Sawr 1391 (Afghaanse kalender, komt overeen met 20 april 2012 volgens de Gregoriaanse kalender), waardoor u bij aankomst in België volgens uw taskara 21 jaar oud was. Bovendien bleek dat u reeds bij uw aankomst in België op de hoogte was van uw meerderjarigheid maar dat u zich op advies van enkele jongens als minderjarig liet registreren (CGVS, p. 5, 17). Overigens verklaarde u dat er zich op de achterkant van uw taskara een sticker bevond die werd gebruikt om uw stem te kunnen uitbrengen tijdens de verkiezingen in Afghanistan (CGVS, p. 17). Hoewel u aangeeft niet te zijn gaan stemmen, bevestigt u wel dat deze stickers enkel aan volwassenen in Afghanistan werden uitgedeeld, om vervolgens hun stem te kunnen uitbrengen. Hiermee bevestigt u ook dat u reeds in Afghanistan als volwassene werd behandeld (CGVS, p. 17). Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 16 jaar te zijn, en zich dus op zijn minst 10 jaar jonger voordeed dan u in werkelijkheid was, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. Er komt naar voren dat u in wezen reeds geruime tijd als meerderjarige man in Afghanistan hebt geleefd. Men kan zich bijgevolg ook vragen stellen bij uw verklaring als zou u in Afghanistan geen andere bezigheden gehad hebben dan uw moeder te helpen in het huishouden (CGVS, p.7). Voorgaande vaststellingen tasten niet enkel de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan, maar betekenen ook dat er – gezien de leeftijdsvaststellingen - kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van de door u neergelegde taskara's.

Verder mag het ten stelligste verbazen dat u bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een andere versie van de feiten in Afghanistan gaf. Bij de DVZ verklaarde u immers dat u door de taliban op een gegeven moment verplicht werd wapens naar de berg te brengen, u werd toen twee dagen vastgehouden op de berg waarna u vrijgelaten werd. U besloot Afghanistan 1 dag later te verlaten aangezien u meende dat u enerzijds problemen kon krijgen met de toenmalige overheid omdat u wapens voor de taliban vervoerd had en anderzijds problemen met de taliban indien u hun wapens niet [meer] zou vervoeren, niks meer, niks minder (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u de feiten echter totaal anders voor. Uit uw verklaringen op het CGVS komt naar voren dat de taliban u binnen een tijdspanne van een tiental maanden niet een keer maar drie keer wapens lieten vervoeren naar hun berg ; dat ze u ervan beschuldigden een overheidsspion te zijn ; dat ze u ervan beschuldigden de arrestatie van Hedayat en de dood van Mahmad, allebei zonen van taliban leider Qader, op uw geweten te hebben en dat ze u vervolgens twee dagen mishandeld hebben en ondervraagd waarna u kon ontsnappen met de hulp van een barmhartige talib (CGVS, p.10-11). **Bij de DVZ repte u echter geen enkel woord over het feit dat u door de taliban werd bestempeld als overheidsspion noch over het feit dat u beschuldigd werd van de dood van Mahmad en de arrestatie van Hedayat.** Wanneer u op het CGVS met deze tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd, zegt u dat u op de DVZ hetzelfde verhaal had kunnen vertellen, maar dat er van u verwacht werd enkel de 'kleine dingen' te vermelden en het overige te houden voor het grote interview (CGVS, p. 3, 11). Deze verklaring kan allesbehalve bovenvermelde tegenstrijdigheden uitwissen, noch weet dit enige verschoning te bieden. Indien u daadwerkelijk door de taliban ervan werd verdacht een overheidsspion te zijn, die mede daardoor de arrestatie van de ene zoon en de dood van een andere zoon van een talibanleider veroorzaakte, en u hierom een vrees kende, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u deze zaken van in den beginne had vermeld bij de DVZ, het betreffende immers essentiële elementen die de kern van uw asielaanvraag op het

CGVS raken. Aangezien uw interview bij de DVZ plaatsvond op 15 maart 2021, dus voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan, lijkt het er echter op dat de verklaringen die u op 5 april 2022 op het CGVS aflegde post-factum verklaringen zijn, na enige reflectie tot stand gekomen, om in het licht van de gewijzigde situatie in Afghanistan, alsnog een vrees aannemelijk te kunnen maken. Immers, op basis van wat u indertijd bij de DVZ verklaarde kunt u geen actuele noch een gegronde vrees aantonen, de toenmalige overheid is er niet meer dus hoeft u die niet meer te vrezen en de opdracht die u kreeg van de taliban had u naar wens vervuld, u werd vervolgens door hen vrijgelaten en u verliet daarop het land, er was bij de DVZ geen sprake van verdere eisen, beschuldigingen of bedreigingen ten aanzien van uw persoon door de taliban. Het hoeft bovendien weinig betoog, dat het op dit moment, gezien de taliban de volledige macht heeft in Afghanistan, niet meer nodig zal zijn om op een clandestiene wijze wapens voor hen te transporteren.

In het licht van het voorgaande dient vastgesteld te worden dat dergelijke markante incoherenties, tussen uw verklaringen op het CGVS en die bij de DVZ, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven ondermijnen.

De volgende vaststellingen bevestigen de voorgaande conclusie:

Er kan immers evenmin geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met de taliban omdat uw verklaringen over deze gebeurtenissen tal van incoherenties, vaagheden en onwaarschijnlijkheden bevatten.

Allereerst is het enigszins bedenkelijk dat u in opdracht van de taliban wapens diende te vervoeren. U geeft toe dat de taliban zelf hun wapens konden vervoeren, maar benadrukt dat ze voornamelijk in uw ezel geïnteresseerd waren om dat die meer lading kon dragen dan mensen (CGVS, p. 14). Dan nog kan de vraag gesteld worden waarom ze u nodig hadden. Dat verklaart u door te stellen dat uw ezel zich niet zo maar door vreemden laat voorttrekken, en enkel in het bijzijn van z'n eigenaar in beweging schiet (CGVS, p. 14). Hierdoor werd u verplicht om de taliban bij te staan in het vervoer van hun wapens. Het is echter onwaarschijnlijk dat de taliban een willekeurig persoon de opdracht zouden geven wapens naar hun schuilplek in de bergen te brengen en diezelfde persoon vervolgens zomaar terug naar huis laten gaan, tenzij die persoon een betrouwbare medestander was. Op die manier gaven ze aan u immers meteen prijs waar ze zich in de bergen stationeerden, waarmee ze een enorm risico voor zichzelf en het welslagen van hun operaties namen. Doorgaans konden de taliban beroep doen op een schare aan vrijwilligers om hun te ondersteunen waardoor het eerder uitzonderlijk is dat ze iemand tegen zijn zin zouden opvorderen. Men kan redelijkerwijze aannemen dat er wel meerdere dorpelingen met lastdieren waren die hen ter hulp wilden schieten. Te meer dat u volgens uw verklaringen onder druk gezet werd en uw familie bedreigd werd waardoor het niet ondenkbaar was dat u de autoriteiten achteraf zou kunnen gaan inlichten (CGVS, p. 14). Verder is het opmerkelijk dat uw familie nooit enige actie ondernam. Op het moment dat u werd gevraagd hun wapens te vervoeren, heeft uw familie zich wel verzet, maar verdere stappen hebben ze nooit ondernomen (CGVS, p. 14). U beweert dat de taliban uw ouders erop wees dat ze hen zouden neerschieten indien ze weerstand zouden bieden (CGVS, p. 14). Ook wanneer u twee dagen lang door de taliban werd vastgenomen, hebben uw ouders nooit om enige hulp of bescherming gevraagd (CGVS, p. 14). Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat men op z'n minst een poging onderneemt om de hulp van het stamhoofd, de malik of de mollah van het dorp in te schakelen, te meer als blijkt dat u tot één van de grootste stammen in uw regio behoort en probleemoplossend overleg heel gangbaar is onder Pashtounen (CGVS, p. 14).

Ook bij het verdere verloop van de gebeurtenissen kunnen er vraagtekens geplaatst worden. Zo beweert u dat u problemen bent beginnen krijgen met de taliban aangezien iemand u mogelijks gezien zou hebben aan een politiecheckpoint toen u om medicatie ging voor uw moeder (CGVS, p. 10). Dit terwijl u reeds door de taliban werd gewaarschuwd niet in de buurt te komen van deze checkpoint (CGVS, p. 10). Er moet echter gewezen worden op het feit dat het in de eerste plaats al niet aannemelijk wordt geacht dat u verantwoordelijk werd gesteld voor de medicatie van uw moeder. U geeft duidelijk aan dat uw vader elke dag als taxichauffeur onderweg is met zijn wagen (CGVS, p. 16). Als uw moeder iets nodig zou hebben, dan kon uw vader dat eenvoudigweg hebben meegebracht van één van de plekken waar hij die dag met zijn auto naartoe moest gaan, zoals hij dat ook al deed voor de grote inkopen (CGVS, p. 16). Daarnaast geeft u zelf aan dat het doorgaans niet uw verantwoordelijkheid was om de medicatie voor uw moeder te gaan halen. Gewoonlijk zou uw vader, nog voor haar medicatie op was, samen met uw moeder naar de dokter gaan om haar voorraad opnieuw te laten aanvullen (CGVS, p. 16). Maar op die specifieke dag had ze volgens u geen medicatie meer en voelde ze zich niet goed, waardoor u het initiatief nam om die medicatie te gaan halen (CGVS, p. 16). Het is echter zeer merkwaardig dat uw vader niet eerder zou

hebben opgemerkt dat de medicatie van uw moeder ten einde liep, en het hoog tijd was om een bezoek aan de dokter te brengen. Uw moeder kampt al sinds lange tijd met mentale problemen (CGVS, p. 7, 10, 16), dan zou men redelijkerwijs kunnen verwachten dat er in al die jaren reeds een gestroomlijnd zorgsysteem werd ingericht door uw gezin, waardoor het slechts weinig aannemelijk is dat niemand binnen uw gezin het tekort aan medicatie zou hebben opgemerkt. Bijgevolg kunnen er dus ook vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring dat u gezien werd aan een checkpoint met alle gevolgen van dien. Andermaal doen voorgaande vaststellingen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Overigens slaagde u er niet in om uw ontsnapping van de taliban aannemelijk te maken. U beweert dat u twee dagen lang door de taliban werd vastgehouden op de berg, maar vrijwillig werd vrijgelaten door een oudere talib (CGVS, p. 11). Volgens hem hadden de taliban reeds beslist over uw lot, met de dood als gevolg. Omwille van die reden maande hij u aan om snel te vluchten, nog voor de overige talibanleden terugkwamen van hun koranstudies (CGVS, p. 11). Zijn plan was echter om de taliban wijs te maken dat hij u voor het gebed had losgemaakt, maar u daardoor kon ontsnappen (CGVS, p. 11). Het houdt echter geen enkele steek dat een talib u vrijwillig zou bevrijden, en daarmee zijn eigen leven op het spel zou zetten. Wetende dat hij alleen was om u te bewaken, zou hij hoe dan ook door de taliban aansprakelijk worden gesteld voor uw ontsnapping, of hij daar nu een geldige verklaring voor had of niet. Daarnaast komt het ook ongerijmd over dat een talib zomaar zou ingaan tegen de beweging waarvan hij vrijwillig lid is. En al zeker voor iemand waar hij geen enkele band mee heeft. Bovendien verklaarde u op de DVZ dat u werd vrijgelaten (vragenlijst DVZ, vraag 5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart te zijn ontsnapt (CGVS, p. 10). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw ontsnappingsverhaal nog verder op een helling geplaatst.

Aansluitend op het vorige is het vreemd vast te stellen dat u na uw ontsnapping nog 24 uur thuis bent kunnen blijven. U verklaart bij uw ontsnapping slechts 30 minuten voorsprong te hebben op de taliban, alvorens ze konden ontdekken dat u was ontsnapt (CGVS, p. 11, 19). Het is dan ook vreemd vast te stellen dat u ervoor koos onder te duiken in uw ouderlijk huis. De taliban was immers op de hoogte van waar u woonde (CGVS, p. 10-11), en het zou dan ook logisch zijn dat ze u daar als eerste zouden komen zoeken. Desgevraagd geeft u aan dat uw vader samen met uw oom aan vaderszijde de hele nacht op uitkijk stond voor de taliban (CGVS, p. 19). Indien ze iemand van de taliban zouden opmerken, kreeg u van hen een signaal zodat u over de muur kon springen om tot bij het huis van uw burens te geraken (CGVS, p. 19). Dat u er niet voor koos elders te gaan schuilen doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U werd bovendien twee dagen lang ondervraagd, mishandeld en klaarblijkelijk ter dood veroordeeld door de taliban. Gezien deze door u geschetste context komt het dan ook volstrekt onaannemelijk over dat ze niet de minste moeite deden om u onmiddellijk te achtervolgen of u thuis op te sporen. Bovendien wordt de ernst van uw vrees verder ondergraven wanneer blijkt dat de taliban u zelfs binnen de 24 uren na uw ontsnapping niet meer zijn komen zoeken (CGVS, p. 19). Ze hadden er immers alle redenen toe gezien het in de gegeven context logisch leek dat u te rade kon gaan bij de lokale autoriteiten of de politie en informatie over hen en hun schuilplekken kon doorgeven.

Los van dit alles houdt uw bewering, als zou u door de taliban verdacht worden achter de arrestatie van de ene zoon en achter de dood van de andere zoon van talibanleider Qader te zitten, weinig steek. U was de taliban immers steeds ter wille geweest en had eigenlijk geen enkel motief om hen te verraden. Ook de taliban moeten beseft hebben dat u totaal niet bij machte was aan de autoriteiten door te geven waar de zonen van de talibanleider gelokaliseerd waren – u wist dit immers niet - en op welk tijdstip de autoriteiten konden toeslaan, u heeft immers niet echt een accuraat tijdsbesef (zie ook infra). Wanneer u het dan ook nog heeft over een aanval met een drone, zullen ook de taliban beseft hebben dat hier meer intelligence bij te pas kwam dan eender welke info u zou kunnen hebben gegeven aan de autoriteiten. Er kan met andere woorden geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou de taliban u ervan verdacht hebben schuldig te zijn aan de dood van Mahmad en de arrestatie van Hedayet. Deze door u geschilderde gang van zaken kan niet overtuigen. Men kan er immers van uitgaan dat vele dorpingen aan een checkpost worden gecontroleerd en er aldus veel personen verdacht kunnen worden, te meer dat het ganse dorp deze twee zonen kende (CGVS, p.15). Bovendien had noch de arrestatie van Hedayet noch de drone-aanval op Mahmad enige link met het moment waarop u de wapenleveringen deed. Dat men u maanden na datum, en enkel en alleen omdat u op een gegeven moment gecontroleerd werd aan een checkpost, van dergelijke feiten zou verdenken komt volslagen onaannemelijk over.

Het mag overigens verbazing wekken dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat het 'oké' ging met uw familie en dat u toen geen enkele melding maakte van noemenswaardige problemen (CGVS, p.9). Een verklaring die vreemd kan worden gevonden in het licht van het feit dat u later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat uw broers na de machtsovername door de taliban, meermaals ontvoerd werden waarbij ze telkens 4-5 dagen werden vastgehouden door de taliban en ze

mishandeld werden omwille van wat u gedaan had (CGVS, p. 11, 19). Alle voorgaande observaties omtrent uw geloofwaardigheid indachtig kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat uw verklaringen omtrent uw broers lotgevallen louter blote beweringen betreffen die niet op waarheid berusten. In dit verband kan nog aangestipt worden dat het allesbehalve overtuigend overkomt dat u niet eens met zekerheid kunt zeggen hoeveel keer uw broer ontvoerd en geslagen werd, u heeft het over twee, drie keren (CGVS, p. 19). Gezien de ernst van de door u geschetste feiten kan dit bezwaarlijk overtuigen.

Evenmin is het aannemelijk dat u niet eens bij machte was uw vertrek uit Afghanistan met meer precisie te duiden. Toen u gevraagd werd wanneer u Afghanistan verliet wist u niet in welke maand dit geschiedde noch kon u het juiste jaartal vermelden, u houdt het erop dat de bomen net begonnen te bloeien om te vervolgen dat na de lente de koude zou beginnen, dat de zomer gedaan was en dan de lente begon en dat na de lente de herfst komt en dat wanneer u vertrok het koud was maar dat de bomen nog bloeiden (CGVS, p. 12). Na een poging uw geheugen op te frissen kon uiteindelijk worden begrepen dat u drie jaar eerder, ongeveer tweeënhalve maand voor de kleine Eid (midden maart 2019) Afghanistan verliet (CGVS, p. 13). Gezien uw vertrek uit Afghanistan onmiddellijk geschiedde na uw vermeende gevangenschap en terdoodveroordeling door de taliban valt het nauwelijks ernstig te nemen en komt het allesbehalve doorleefd over dat u niet bij machte bent meer accuraat te zijn over de datum van de gebeurtenissen en uw vertrek onmiddellijk daarop. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Ten slotte stipt het CGVS nog aan dat het maar weinig aannemelijk is dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is onwaarschijnlijk dat uw vader binnen de 24 uur erin zou slagen om een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen (CGVS, p. 11, 13).

Daarnaast dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland en Frankrijk bent doorgereisd (Administratief dossier – Verklaring DVZ) zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dit nagelaten heeft ondermijnt bijkomend de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een verzoek gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Wat de door u neergelegde taskara's betreft zijn er gezien de vaststellingen omtrent uw leeftijd twijfels bij de authenticiteit ervan. Wat er ook van zij, zijn de taskara's in ieder geval niet bij machte een beschermingsnood in uw hoofde aan te tonen. De taskara van uw vader bevestigt hoogstens de identiteit en herkomst van uw vader, iets wat in deze beslissing niet wordt betwist, doch levert het geen bewijswaarde voor de door u aangehaalde problemen. Dezelfde conclusie kan getrokken worden voor wat betreft uw schoolrapport en het rijbewijs van uw vader.

Ook de opmerkingen die uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf ter verduidelijking van uw asielrelaas kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een

zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een

impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met foto's van verzoeker met leden van het leger en foto's van zijn broer en zijn verwondingen.

Op 12 december 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUSA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 (deze COI wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EUSA “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUSA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EUSA “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUSA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUSA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vreest vervolgd te worden door de taliban nadat ze u ervan beschuldigden banden te hebben met de overheid en omdat ze u ervan beschuldigden de arrestatie van Hedayat en de dood van Mahmud, allebei zonen van talibanleider Qader, op uw geweten te hebben. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Er dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw beweerde leeftijd.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 15 december 2020 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u op 15/12/2020 een leeftijd werd toegekend van 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan de beslissing te respecteren, maar bleef u volhouden 22 jaar oud te zijn (CGVS, p. 5). Beide versies van uw taskara bevestigen echter uw meerderjarigheid en maken namelijk melding van een leeftijd van 13 jaar op 21 Sawr 1391 (Afgaanse kalender, komt overeen met 20 april 2012 volgens de Gregoriaanse kalender), waardoor u bij aankomst in België volgens uw taskara 21 jaar oud was. Bovendien bleek dat u reeds bij uw aankomst in België op de hoogte was van uw meerderjarigheid maar dat u zich op advies van enkele jongens als minderjarig liet registreren (CGVS, p. 5, 17). Overigens verklaarde u dat er zich op de achterkant van uw taskara een sticker bevond die werd gebruikt om uw stem te kunnen uitbrengen tijdens de verkiezingen in Afghanistan (CGVS, p. 17). Hoewel u aangeeft niet te zijn gaan stemmen, bevestigt u wel dat deze stickers enkel aan volwassenen in Afghanistan werden uitgedeeld, om vervolgens hun stem te kunnen uitbrengen. Hiermee bevestigt u ook dat u reeds in Afghanistan als volwassene werd behandeld (CGVS, p. 17). Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 16 jaar te zijn, en zich dus op zijn minst 10 jaar jonger voordeed dan u in werkelijkheid was, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. Er komt naar voren dat u in wezen reeds geruime tijd als meerderjarige man in Afghanistan hebt geleefd. Men kan zich bijgevolg ook vragen stellen bij uw verklaring als zou u in Afghanistan geen andere bezigheden gehad hebben dan uw moeder te helpen in het huishouden (CGVS, p.7). Voorgaande vaststellingen tasten niet enkel de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan, maar betekenen ook dat er – gezien de leeftijdsvaststellingen - kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van de door u neergelegde taskara's.

Verder mag het ten stelligste verbazen dat u bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een andere versie van de feiten in Afghanistan gaf. Bij de DVZ verklaarde u immers dat u door de taliban op een gegeven moment verplicht werd wapens naar de berg te brengen, u werd toen twee dagen vastgehouden op de berg waarna u vrijgelaten werd. U besloot Afghanistan 1 dag later te verlaten aangezien u meende dat u enerzijds problemen kon krijgen met de toenmalige overheid omdat u wapens voor de taliban vervoerd had en anderzijds problemen met de taliban indien u hun wapens niet [meer] zou vervoeren, niks meer, niks minder (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u de feiten echter totaal anders voor. Uit uw verklaringen op het CGVS komt naar voren dat de taliban u binnen een tijdsperiode van een tiental maanden niet een keer maar drie keer wapens lieten vervoeren naar hun berg ; dat ze u ervan beschuldigden een overheidsspion te zijn ; dat ze u ervan beschuldigden de arrestatie van Hedayat en de dood van Mahmud, allebei zonen van taliban leider Qader, op uw geweten te hebben en dat ze u vervolgens twee dagen mishandeld hebben en ondervraagd waarna u kon ontsnappen met de hulp van een barmhartige talib (CGVS, p.10-11). **Bij de DVZ repte u echter geen enkel woord over het feit dat u door de taliban werd bestempeld als overheidsspion noch over het feit dat u beschuldigd werd van de dood van Mahmud en de arrestatie van Hedayat.** Wanneer u op

het CGVS met deze tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd, zegt u dat u op de DVZ hetzelfde verhaal had kunnen vertellen, maar dat er van u verwacht werd enkel de 'kleine dingen' te vermelden en het overige te houden voor het grote interview (CGVS, p. 3, 11). Deze verklaring kan allesbehalve bovenvermelde tegenstrijdigheden uitwissen, noch weet dit enige verschoning te bieden. Indien u daadwerkelijk door de taliban ervan werd verdacht een overheidsspion te zijn, die mede daardoor de arrestatie van de ene zoon en de dood van een andere zoon van een talibanleider veroorzaakte, en u hierom een vrees kende, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u deze zaken van in den beginne had vermeld bij de DVZ, het betreffen immers essentiële elementen die de kern van uw asielrelaas op het CGVS raken. Aangezien uw interview bij de DVZ plaatsvond op 15 maart 2021, dus voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan, lijkt het er echter op dat de verklaringen die u op 5 april 2022 op het CGVS aflegde post-factum verklaringen zijn, na enige reflectie tot stand gekomen, om in het licht van de gewijzigde situatie in Afghanistan, alsnog een vrees aannemelijk te kunnen maken. Immers, op basis van wat u indertijd bij de DVZ verklaarde kunt u geen actuele noch een gegronde vrees aantonen, de toenmalige overheid is er niet meer dus hoeft u die niet meer te vrezen en de opdracht die u kreeg van de taliban had u naar wens vervuld, u werd vervolgens door hen vrijgelaten en u verliet daarop het land, er was bij de DVZ geen sprake van verdere eisen, beschuldigingen of bedreigingen ten aanzien van uw persoon door de taliban. Het hoeft bovendien weinig betoog, dat het op dit moment, gezien de taliban de volledige macht heeft in Afghanistan, niet meer nodig zal zijn om op een clandestiene wijze wapens voor hen te transporteren.

In het licht van het voorgaande dient vastgesteld te worden dat dergelijke markante incoherenties, tussen uw verklaringen op het CGVS en die bij de DVZ, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven ondermijnen.

De volgende vaststellingen bevestigen de voorgaande conclusie:

Er kan immers evenmin geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met de taliban omdat uw verklaringen over deze gebeurtenissen tal van incoherenties, vaagheden en onwaarschijnlijkheden bevatten.

Allereerst is het enigszins bedenkelijk dat u in opdracht van de taliban wapens diende te vervoeren. U geeft toe dat de taliban zelf hun wapens konden vervoeren, maar benadrukt dat ze voornamelijk in uw ezel geïnteresseerd waren om dat die meer lading kon dragen dan mensen (CGVS, p. 14). Dan nog kan de vraag gesteld worden waarom ze u nodig hadden. Dat verklaart u door te stellen dat uw ezel zich niet zo maar door vreemden laat voorttrekken, en enkel in het bijzijn van z'n eigenaar in beweging schiet (CGVS, p. 14). Hierdoor werd u verplicht om de taliban bij te staan in het vervoer van hun wapens. Het is echter onwaarschijnlijk dat de taliban een willekeurig persoon de opdracht zouden geven wapens naar hun schuilplek in de bergen te brengen en diezelfde persoon vervolgens zomaar terug naar huis laten gaan, tenzij die persoon een betrouwbare medestander was. Op die manier gaven ze aan u immers meteen prijs waar ze zich in de bergen stationeerden, waarmee ze een enorm risico voor zichzelf en het welslagen van hun operaties namen. Doorgaans konden de taliban beroep doen op een schare aan vrijwilligers om hun te ondersteunen waardoor het eerder uitzonderlijk is dat ze iemand tegen zijn zin zouden opvorderen. Men kan redelijkerwijze aannemen dat er wel meerdere dorpelingen met lastdieren waren die hen ter hulp wilden schieten. Te meer dat u volgens uw verklaringen onder druk gezet werd en uw familie bedreigd werd waardoor het niet ondenkbaar was dat u de autoriteiten achteraf zou kunnen gaan inlichten (CGVS, p.14). (...)

Ook bij het verdere verloop van de gebeurtenissen kunnen er vraagtekens geplaatst worden. Zo beweert u dat u problemen bent beginnen krijgen met de taliban aangezien iemand u mogelijks gezien zou hebben aan een politiecheckpoint toen u om medicatie ging voor uw moeder (CGVS, p. 10). Dit terwijl u reeds door de taliban werd gewaarschuwd niet in de buurt te komen van deze checkpoint (CGVS, p. 10). Er moet echter gewezen worden op het feit dat het in de eerste plaats al niet aannemelijk wordt geacht dat u verantwoordelijk werd gesteld voor de medicatie van uw moeder. U geeft duidelijk aan dat uw vader elke dag als taxichauffeur onderweg is met zijn wagen (CGVS, p. 16). Als uw moeder iets nodig zou hebben, dan kon uw vader dat eenvoudigweg hebben meegebracht van één van de plekken waar hij die dag met zijn auto naartoe moest gaan, zoals hij dat ook al deed voor de grote inkopen (CGVS, p. 16). Daarnaast geeft u zelf aan dat het doorgaans niet uw verantwoordelijkheid was om de medicatie voor uw moeder te gaan halen. Gewoonlijk zou uw vader, nog voor haar medicatie op was, samen met uw moeder naar de dokter gaan om haar voorraad opnieuw te laten aanvullen (CGVS, p. 16). Maar op die specifieke dag had ze volgens u geen medicatie meer en voelde ze zich niet goed, waardoor u het initiatief nam om die medicatie te gaan halen (CGVS, p. 16). Het is echter zeer merkwaardig dat uw vader niet eerder zou

hebben opgemerkt dat de medicatie van uw moeder ten einde liep, en het hoog tijd was om een bezoek aan de dokter te brengen. Uw moeder kampt al sinds lange tijd met mentale problemen (CGVS, p. 7, 10, 16), dan zou men redelijkerwijs kunnen verwachten dat er in al die jaren reeds een gestroomlijnd zorgsysteem werd ingericht door uw gezin, waardoor het slechts weinig aannemelijk is dat niemand binnen uw gezin het tekort aan medicatie zou hebben opgemerkt. Bijgevolg kunnen er dus ook vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring dat u gezien werd aan een checkpoint met alle gevolgen van dien. Andermaal doen voorgaande vaststellingen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Overigens slaagde u er niet in om uw ontsnapping van de taliban aannemelijk te maken. U beweert dat u twee dagen lang door de taliban werd vastgehouden op de berg, maar vrijwillig werd vrijgelaten door een oudere talib (CGVS, p. 11). Volgens hem hadden de taliban reeds beslist over uw lot, met de dood als gevolg. Omwille van die reden maande hij u aan om snel te vluchten, nog voor de overige talibanleden terugkwamen van hun koranstudies (CGVS, p. 11). Zijn plan was echter om de taliban wijs te maken dat hij u voor het gebed had losgemaakt, maar u daardoor kon ontsnappen (CGVS, p. 11). Het houdt echter geen enkele steek dat een talib u vrijwillig zou bevrijden, en daarmee zijn eigen leven op het spel zou zetten. Wetende dat hij alleen was om u te bewaken, zou hij hoe dan ook door de taliban aansprakelijk worden gesteld voor uw ontsnapping, of hij daar nu een geldige verklaring voor had of niet. Daarnaast komt het ook ongerijmd over dat een talib zomaar zou ingaan tegen de beweging waarvan hij vrijwillig lid is. En al zeker voor iemand waar hij geen enkele band mee heeft. (...)

Aansluitend op het vorige is het vreemd vast te stellen dat u na uw ontsnapping nog 24 uur thuis bent kunnen blijven. U verklaart bij uw ontsnapping slechts 30 minuten voorsprong te hebben op de taliban, alvorens ze konden ontdekken dat u was ontsnapt (CGVS, p. 11, 19). Het is dan ook vreemd vast te stellen dat u ervoor koos onder te duiken in uw ouderlijk huis. De taliban was immers op de hoogte van waar u woonde (CGVS, p. 10-11), en het zou dan ook logisch zijn dat ze u daar als eerste zouden komen zoeken. Desgevraagd geeft u aan dat uw vader samen met uw oom aan vaderszijde de hele nacht op uitkijk stond voor de taliban (CGVS, p. 19). Indien ze iemand van de taliban zouden opmerken, kreeg u van hen een signaal zodat u over de muur kon springen om tot bij het huis van uw burens te geraken (CGVS, p. 19). Dat u er niet voor koos elders te gaan schuilen doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U werd bovendien twee dagen lang ondervraagd, mishandeld en klaarblijkelijk ter dood veroordeeld door de taliban. Gezien deze door u geschetste context komt het dan ook volstrekt onaannemelijk over dat ze niet de minste moeite deden om u onmiddellijk te achtervolgen of u thuis op te sporen. Bovendien wordt de ernst van uw vrees verder ondergraven wanneer blijkt dat de taliban u zelfs binnen de 24 uren na uw ontsnapping niet meer zijn komen zoeken (CGVS, p. 19). Ze hadden er immers alle redenen toe gezien het in de gegeven context logisch leek dat u te rade kon gaan bij de lokale autoriteiten of de politie en informatie over hen en hun schuilplekken kon doorgeven.

(...)

Het mag overigens verbazing wekken dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat het 'oké' ging met uw familie en dat u toen geen enkele melding maakte van noemenswaardige problemen (CGVS, p.9). Een verklaring die vreemd kan worden gevonden in het licht van het feit dat u later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat uw broers na de machtsovername door de taliban, meermaals ontvoerd werden waarbij ze telkens 4-5 dagen werden vastgehouden door de taliban en ze mishandeld werden omwille van wat u gedaan had (CGVS, p.11, 19). Alle voorgaande observaties omtrent uw geloofwaardigheid indachtig kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat uw verklaringen omtrent uw broers lotgevallen louter blote beweringen betreffen die niet op waarheid berusten. In dit verband kan nog aangestipt worden dat het allesbehalve overtuigend overkomt dat u niet eens met zekerheid kunt zeggen hoeveel keer uw broer ontvoerd en geslagen werd, u heeft het over twee, drie keren (CGVS, p.19). Gezien de ernst van de door u geschetste feiten kan dit bezwaarlijk overtuigen.

Evenmin is het aannemelijk dat u niet eens bij machte was uw vertrek uit Afghanistan met meer precisie te duiden. Toen u gevraagd werd wanneer u Afghanistan verliet wist u niet in welke maand dit geschiedde noch kon u het juiste jaartal vermelden, u houdt het erop dat de bomen net begonnen te bloeien om te vervolgen dat na de lente de koude zou beginnen, dat de zomer gedaan was en dan de lente begon en dat na de lente de herfst komt en dat wanneer u vertrok het koud was maar dat de bomen nog bloeiden (CGVS, p.12). Na een poging uw geheugen op te frissen kon uiteindelijk worden begrepen dat u drie jaar eerder, ongeveer tweeënhalve maand voor de kleine Eid (midden maart 2019) Afghanistan verliet (CGVS, p.13). Gezien uw vertrek uit Afghanistan onmiddellijk geschiedde na uw vermeende gevangenschap en terdoodveroordeling door de taliban valt het nauwelijks ernstig te nemen en komt het allesbehalve doorleefd over dat u niet bij machte bent meer accuraat te zijn over de datum van de gebeurtenissen en

uw vertrek onmiddellijk daarop. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Ten slotte stipt het CGVS nog aan dat het maar weinig aannemelijk is dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is onwaarschijnlijk dat uw vader binnen de 24 uur erin zou slagen om een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen (CGVS, p. 11, 13).

(...)

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Wat de door u neergelegde taskara's betreft zijn er gezien de vaststellingen omtrent uw leeftijd twijfels bij de authenticiteit ervan. Wat er ook van zij, zijn de taskara's in ieder geval niet bij machte een beschermingsnood in uwen hoofde aan te tonen. De taskara van uw vader bevestigt hoogstens de identiteit en herkomst van uw vader, iets wat in deze beslissing niet wordt betwist, doch levert het geen bewijswaarde voor de door u aangehaalde problemen. Dezelfde conclusie kan getrokken worden voor wat betreft uw schoolrapport en het rijbewijs van uw vader.

Ook de opmerkingen die uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf ter verduidelijking van uw asielrelaas kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft de vaststellingen met betrekking tot verzoekers leeftijd geeft verzoeker aan dat hij zijn leeftijd niet wist voor hij in België toekwam en zich daarom minderjarig verklaarde. Volgens verzoeker is zijn situatie vergelijkbaar met die van veel mensen afkomstig uit Afghanistan omdat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen zich niet bewust zijn van hun leeftijd.

Een dergelijk algemeen betoog kan niet volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Zo bleek uit het administratief dossier dat verzoeker zijn leeftijd wel degelijk kende, gezien hij op de Dienst Vreemdelingenzaken een geboortedatum opgaf van 31 december 2003 en dus verklaarde zestien jaar te zijn. Indien hij daadwerkelijk geen idee had van zijn leeftijd, kon hij dit op die manier ook kenbaar maken, hetgeen hij niet heeft gedaan. Hier komt nog bij dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker op 15 december 2020 een leeftijd werd toegekend van 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bleef hij volhouden 22 jaar oud te zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

Bovendien bleek dat verzoeker reeds bij aankomst in België op de hoogte was van zijn meerderjarigheid maar dat hij zich op advies van enkele jongens als minderjarig liet registreren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 17). Overigens verklaarde verzoeker dat er zich op de achterkant van zijn taskara een sticker bevond die werd gebruikt om zijn stem te kunnen uitbrengen tijdens de verkiezingen in Afghanistan en stelt hij dat deze stickers enkel aan volwassenen in Afghanistan werden uitgedeeld, om vervolgens hun stem te kunnen uitbrengen, waardoor bevestigd wordt dat verzoeker reeds in Afghanistan als volwassene werd behandeld, hetgeen hij zelf ook expliciet bevestigt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Uit het feit dat verzoeker bij zijn verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 16 jaar en minderjarig te zijn, en zich dus op zijn minst 10 jaar jonger voordeed dan hij in werkelijkheid was, blijkt wel degelijk dat hij heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Verzoekers argumentatie in het verzoekschrift is gelet op deze vaststellingen niet dienstig en zelfs allerminst ernstig te noemen. Aangaande de beoordeling van de voorgelegde taskara dient vastgesteld te worden dat de commissaris-generaal niet heeft nagelaten deze

in zijn beoordeling te betrekking en zich niet heeft beperkt tot een formele beoordeling. Zo wordt op goede gronden geoordeeld dat de inhoud van verzoekers taskara niet te rijmen valt met de bevindingen van de medische test en dus de beslissing van de Dienst Voogdij waardoor de echtheid van deze taskara wel degelijk in het gedrang komt.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken met deze afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voert verzoeker aan dat het soortgelijke verklaringen zijn. Verzoeker is van mening dat hij de belangrijkste gebeurtenissen die hem ertoe aangezet hebben te vertrekken, namelijk de beschuldiging van spionage en ontvoering heeft verteld. Het feit dat hij gedurende enkele maanden wapens had moeten vervoeren voor de taliban was voor hem geen essentieel feit dat hij op het eerste interview had moeten vermelden omdat hij zich concentreerde op factoren die hem ertoe aangezet hadden te vertrekken.

Verzoekers verweer is opnieuw niet ernstig te noemen en gaat volstrekt voorbij aan zijn eigen gezegden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers dat hij door de taliban op een gegeven moment verplicht werd wapens naar de berg te brengen, hij werd toen twee dagen vastgehouden op de berg waarna hij vrijgelaten werd en besloot Afghanistan één dag later te verlaten aangezien hij meende dat hij enerzijds problemen kon krijgen met de toenmalige overheid omdat hij wapens voor de taliban vervoerd had en anderzijds problemen met de taliban indien hij hun wapens niet (meer) zou vervoeren (Vragenlijst, vraag 3.5).

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker de feiten echter totaal anders voor. Uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt naar voren dat de taliban hem binnen een tijdspanne van een tiental maanden niet één keer maar drie keer wapens lieten vervoeren naar hun berg; dat ze hem ervan beschuldigden een overheidsspion te zijn; dat ze hem ervan beschuldigden de arrestatie van Hedayat en de dood van Mahmad, allebei zonen van taliban leider Qader, op zijn geweten te hebben en dat ze hem vervolgens twee dagen mishandeld hebben en ondervraagd waarna hij kon ontsnappen met de hulp van een barmhartige talib (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken repte verzoeker met geen enkel woord over het feit dat hij door de taliban werd bestempeld als overheidsspion noch over het feit dat hij beschuldigd werd van de dood van Mahmad en de arrestatie van Hedayat, noch dat hij door de taliban mishandeld werd en slechts met hulp van een talibanlid kon ontsnappen.

Hieruit blijkt dan ook dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken, in weerwil van wat hij in het verzoekschrift wil doen uitschijnen helemaal niet van spionage heeft verteld en van het meermaals vervoeren van wapens gedurende een langere periode, maar ook niet dat ze hem ervan beschuldigden de arrestatie van Hedayat en de dood van Mahmad, allebei zonen van taliban leider Qader, op zijn geweten te hebben en dat ze hem vervolgens twee dagen mishandeld hebben en ondervraagd waarna hij kon ontsnappen met de hulp van een talibanlid.

Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker dergelijke essentiële elementen niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker de elementen waarop hij thans zijn verzoek om internationale bescherming steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoeker er bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op wijst dat hem gezegd werd dat hij daar hetzelfde kon vertellen hebben, maar ze hem hadden gezegd dat hij alles moest houden voor het grote interview en enkel de kleine dingen zeggen, kan hij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hem werd gezegd dat hij alles moest houden voor het grote interview en enkel de kleine dingen vertellen. Verzoeker koos er zelf voor om essentiële elementen niet te vertellen en slaagt er niet in hier een valabele verklaring voor te geven. Het argument dat de verklaring waarom hij van spionage was beschuldigd een detail is dat hij in zijn persoonlijk onderhoud zou toelichten, is evenmin ernstig gezien verzoeker het op de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal niet over een beschuldiging van spionage heeft gehad. Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan dan ook geheel niet overtuigen.

Wat betreft het vervoer van de wapens door een ezel beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van zijn verklaringen waar hij stelt dat de ezel zich alleen door hem laat voorttrekken, hetgeen niet kan volstaan om zijn verklaringen enige geloofwaardigheid te geven. Verzoeker geeft hiermee geen enkele verklaring waarom de taliban hem zou nodig hebben gehad. Ook de Raad acht het onwaarschijnlijk dat de taliban een willekeurig persoon de opdracht zouden geven wapens naar hun schuilplek in de bergen te brengen en diezelfde persoon vervolgens zomaar terug naar huis laten gaan, tenzij die persoon een betrouwbare medestander was. Op die manier gaven ze immers meteen prijs waar ze zich in de bergen stationeerden, waarmee ze een enorm risico voor zichzelf en het welslagen van hun operaties namen.

Het betoog dat het voor de taliban minder gevaarlijk was om iemand uit het dorp te gebruiken om een ezel te leiden omdat deze minder gemakkelijk geïdentificeerd zou worden door de autoriteiten en er niet van verdacht zou worden wapens te dragen, biedt hiervoor aldus allerminst verschoning.

Ook kan redelijkerwijze worden aangenomen dat er wel meerdere dorpelingen met lastdieren waren die de taliban ter hulp wilden schieten. Te meer verzoeker naar eigen zeggen onder druk gezet werd en zijn familie bedreigd werd waardoor het niet ondenkbaar was dat hij de autoriteiten achteraf zou kunnen gaan inlichten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Het argument dat verzoeker de taken uitvoerde en de taliban er dus geen belang bij hadden iemand anders te vragen, doet niets af aan het risico dat de taliban liepen dat verzoeker hen in de door hem geschetste omstandigheden zou verraden.

Waar verzoeker aanvoert dat het heel geloofwaardig is dat zijn vader vergeten was medicijnen te kopen omdat zijn moeder niet regelmatig medicijnen neemt, kan hij niet worden gevolgd. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker zelf om deze medicijnen zou zijn gegaan en hierbij een checkpoint moest passeren en dit omdat hij door de taliban werd gewaarschuwd niet in de buurt te komen van deze checkpoint (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Aangezien verzoeker zelf ook aangeeft dat het doorgaans niet zijn verantwoordelijkheid was om de medicatie voor zijn moeder te gaan halen en zijn vader gewoonlijk, nog voor haar medicatie op was, samen met zijn moeder naar de dokter gaan om haar voorraad opnieuw te laten aanvullen, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij zo maar zou zijn gaan rondrijden om die medicatie te halen en zelfs te verkrijgen. Het betoog dat zijn vader als taxichauffeur op meer dan een uur rijden van zijn dorp was en hij niet op de terugkeer van zijn vader kon wachten, hij geen mobiele telefoon had, biedt gelet op de door verzoeker geschetste omstandigheden dan ook evenmin voldoende verschoning.

De argumentatie dat het talibanlid verzoeker liet ontsnappen omdat dit een oude man was, die wist dat verzoeker zou worden gedood en dat het behoren tot de taliban op zich nog niet betekent dat hij harteloos was en geen genade kon tonen, is niet aannemelijk gelet op het risico dat deze persoon zelf zou lopen. Overigens staat de taliban niet algemeen bekend enig mededogen te tonen. Derhalve wordt volgende motivering hier overgenomen: *“Het houdt echter geen enkele steek dat een talib verzoeker vrijwillig zou bevrijden, en daarmee zijn eigen leven op het spel zou zetten. Wetende dat hij alleen was om u te bewaken, zou hij hoe dan ook door de taliban aansprakelijk worden gesteld voor uw ontsnapping, of hij daar nu een geldige verklaring voor had of niet. Daarnaast komt het ook ongerijmd over dat een talib zomaar zou ingaan tegen de beweging waarvan hij vrijwillig lid is. En al zeker voor iemand waar hij geen enkele band mee heeft.”*

Verzoeker beperkt zich tot een algemeen betoog stellende dat zijn reactie na zijn ontsnapping de reactie is die iedereen zou hebben gehad en dat niet kan worden aangenomen dat iedereen volkomen logisch reageert. Dit is niet alleen een blote bewering zonder enige grond, maar de Raad acht het ook niet aannemelijk dat verzoeker ervoor koos onder te duiken in zijn ouderlijk huis. De taliban was immers op de hoogte van waar hij woonde en het zou dan ook logisch zijn dat ze hem daar als eerste zouden komen zoeken. Het feit dat verzoeker er niet voor koos elders te gaan schuilen en op een andere manier in contact te komen met zijn familie doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Verzoeker werd bovendien twee dagen lang ondervraagd, mishandeld en klaarblijkelijk ter dood veroordeeld door de taliban. Gelet op deze door verzoeker geschetste context acht de Raad het voorts niet aannemelijk dat de taliban niet de minste moeite deden om hem onmiddellijk te achtervolgen of hem thuis op te sporen. Het verhaal klemmt des te meer aangezien de taliban hem zelfs binnen de 24 uren na zijn ontsnapping niet meer zijn komen zoeken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19).

Het eerder hypothetische betoog dat vierentwintig uur niet zo lang is aangezien zijn vader en oom de wacht hielden en de taliban waarschijnlijk alleen 's nachts zouden komen, kan hieraan geen afbreuk doen. Waar verzoeker stelt dat hij zich niet tot de dorpsoudsten kon richten, doet geen afbreuk aan het feit dat hij ook elders zou gaan schuilen en op een andere manier proberen in contact te komen met zijn familie.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

De stelling dat hij, wanneer gevraagd werd naar hoe het met zijn familie ging, dacht dat dit betrekking had op hun gezondheid en niet op hun veiligheid ter verklaring van het gegeven dat hij antwoordde dat het met zijn familie "ok" gaat, kan hij niet overtuigen. Verzoeker antwoordde immers zelf dat er nog problemen waren, zonder deze nader te specificeren hetgeen redelijkerwijs wel degelijk kon worden verwacht gelet op de omvang ervan. Bovendien kan niet worden ontkend dat het feit dat zijn broers na de machtsovername door de taliban, meermaals ontvoerd werden waarbij ze telkens 4-5 dagen werden vastgehouden door de taliban en ze mishandeld werden omwille van wat hij gedaan had ook betrekking op hun gezondheid.

Wat betreft de foto's die verzoeker per aanvullende nota neerlegt waarop hij naar eigen zeggen te zien is met het leger en aanvoert dat de taliban op de hoogte waren van deze foto's en hij niet weet hoe de taliban hiervan op de hoogte is gekomen alsook stelt dat de taliban naar zijn familie kwamen om te vragen waar hij was nadat hij was vertrokken, kan hij niet overtuigen.

Deze foto's waarop verzoekende partij te zien zou zijn met het leger, kan niet volstaan als een bewijs van zijn problemen aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Hoe dan ook uit deze foto kan niet worden afgeleid dat verzoeker problemen heeft gekend met de taliban, dat de taliban deze foto's heeft gezien en hiervoor naar hem op zoek zouden zijn.

Met de foto's van de verwondingen van verzoekers broer wil verzoeker aantonen dat zijn broer na zijn vertrek inderdaad door de taliban was mishandeld en de taliban verschillende keren naar zijn huis zijn gekomen. Opnieuw moet er worden gewezen op het feit dat dergelijke foto's niet volstaan als een bewijs van zijn problemen aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Ook is het niet duidelijk of verzoekers broer afgebeeld staat op deze foto's en of diens verwondingen door de taliban werden aangebracht en dit ingevolge verzoekers problemen met de taliban.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen die verzoeker niet kan weerleggen.

In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op het risico op vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa. Verzoeker betoogt dat uit verschillende rapporten blijkt dat de taliban allen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen beschouwen.

In zoverre verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende

motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factotalibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd,

trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-facto-regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesaties”* (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA Afghanistan security situation augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA Afghanistan targeting of individuals p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-factotalibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-factotalibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: "Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 38 in EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de

taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23-24 in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker maakt evenwel met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf in Europa zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk. Met zijn summier betoog maakt verzoeker, die nog maar drie jaar in België is en kan geacht worden zijn vormende jaren in Afghanistan te hebben gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘*besmet*’ door de Westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen onder het bewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-

economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien preciaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige versterking

van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van

de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd

door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

In dit verband dient aangestipt te worden dat verzoeker heeft gewerkt nadat hij van school ging en zijn oom hielp op de boerderij en tevens kan rekenen op een uitgebreid familiaal netwerk in Afghanistan waarbij nog wordt opgemerkt dat zijn familie landen had in Afghanistan waarop graan werd gekweekt (persoonlijk onderhoud, p. 11; Verklaring DVZ van 9 maart 2021, p. 9).

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” in casu naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de

beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 257 586 van 1 juli 2021 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c)

van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een aanval op een controlepost van de taliban door onbekenden, de moord op een lid van de taliban door ISKP en een aanval van het NRF op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid

gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP’s) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te

brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunar. Verzoeker brengt geen informatie bij die ander licht kan werpen op voorgaande analyse.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij aanvullende nota van 12 december 2022 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is en dient vernietigd te worden totdat een betrouwbaar en volledig informatieverlag wordt opgesteld.

De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF